

А. О. Діденко

здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

ORCID ID: 0009-0009-7193-0110

ПОНЯТТЯ ТА МЕЖІ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ БОРОТЬБИ З ОРГАНІЗОВАНОЮ КОРУПЦІЄЮ В УКРАЇНІ

Метою статті є формування поняття та розкриття меж публічного адміністрування боротьби з організованою корупцією в Україні на основі енциклопедичних знань, філософії права, доктринальних поглядів українських і зарубіжних учених, міжнародних джерел та чинного національного законодавства. У статті розглянуто публічне адміністрування боротьби з організованою корупцією як особливий вид правової та організаційної діяльності уповноважених органів виконавчої влади. Акцент зроблено на трьох доктринальних ознаках цього явища: цілеспрямованості, нормативності та організаційній підзвітності. Обґрунтовано, що боротьба з організованою корупцією виконує стабілізуючу, охоронну й захисну функцію у публічно-правових відносинах та забезпечує дотримання публічного інтересу. У філософському вимірі вона розглядається як вираження морального обов'язку держави захищати спільне благо і стримувати моральну деградацію публічної влади. Проаналізовано, що організоване об'єднання осіб із корисливою метою становить загрозу для легітимності та довіри до держави, особливо коли до нього залучені високопосадовці. Визначено, що боротьба має відбуватися на правовій основі, з опорою на закон, а не лише як ситуативне реагування. Її зміст включає адміністративний примус, моніторинг, електронне врядування, індикативне оцінювання та міжвідомчу координацію. Зазначено, що публічне адміністрування в цій сфері також інтегрує морально-політичні механізми впливу, які формують нові стандарти публічної доброчесності. У результаті обґрунтовано, що поняття «боротьба» є найбільш вдалим для характеристики діяльності держави в умовах поширеної організованої корупції. Відзначено особливу вагу антикорупційної боротьби в умовах російсько-української війни, коли йдеться не лише про правопорушення, а й про загрозу національній безпеці. Стаття сприяє теоретичному уточненню адміністративно-правової природи організованої корупції та формуванню ефективної антикорупційної стратегії на засадах верховенства права, прозорості та підзвітності.

Ключові слова: адміністративний орган, верховенство права, демократія, виконавча влада, національна безпека, організована злочинність, охорона і захисна функція, посадова особа публічного права, правоохоронні органи, протидія, публічна влада, запобігання, корупція.

Вступ. В умовах побудови правової держави неприпустимим є існування практики незаконного збагачення, особливо серед осіб, наділених публічно-владними повноваженнями. Зловживання владою, отримання неправомірної вигоди та використання адміністративного ресурсу з корисливою метою підривають основи публічного порядку, дискредитують державу та руйнують довіру громадян до інститутів влади. У демократичному суспільстві посадові особи мають діяти виключно в межах повноважень і на благо суспільства, а не для власного збагачення чи реалізації політичних амбіцій. Тому дослідження механізмів публічного адміністрування боротьби з організованою корупцією

є ключовим чинником у забезпеченні легітимності та ефективності публічної влади.

Прагнення України до інтеграції в Європейський Союз і НАТО зумовлюють необхідність імплементації високих стандартів доброчесності, прозорості та підзвітності в усіх сферах публічного адміністрування. Євроінтеграційні зобов'язання передбачають приведення антикорупційної політики у відповідність до кращих практик країн-членів ЄС, зокрема шляхом посилення адміністративного контролю, запровадження інструментів електронного врядування та забезпечення незалежності антикорупційних інституцій. Від ефективності боротьби з організованою корупцією залежить не лише імідж

України як надійного партнера, а й спроможність держави стати частиною спільного європейського безпекового та правового простору.

Умови російсько-української війни питання протидії корупції каталізують кожен випадок зловживання владою. Так як під час війни він несе подвійний ризик – правовий та екзистенційний. Нажива на постачанні для Збройних сил України, розкрадання гуманітарної допомоги або ухилення від виконання мобілізаційних обов'язків становлять безпосередню загрозу для національної безпеки. В умовах воєнного стану боротьба з організованою корупцією має реалізовуватися як стратегічний елемент публічного адміністрування, що забезпечує обороноздатність держави, легітимність публічної влади та моральну єдність суспільства перед обличчям зовнішньої загрози.

Огляд останніх досліджень. До наукової проблематики публічно адміністрування боротьби з організованою корупцією зверталися українські та зарубіжні вчені А. Авер'янов, А. Августин, Т. Аквінський, А. Аристотель, К. Бабенко, Ч. Беккарія, Дж. Бентам, А. Берлач, О. Буханевич, Е. Бускалья, К. Возняковська, В. Галунько, В. Гармартюк, Д. Джон Локк, Д. Док МакКі, Б. Едґардо, Р. Каррієр, О. Конт, С. Лазаренко, Дж. Локк, Д. МакКі, В. Паутов, Б. Паліфка, П. Платон, С. Роуз-Акерман, С. Рогульський, О. Ситников, Д. Сміт, С. Стеценко, А. Томісон, О. Ткаченко, Р. Тучак, Р. Шишка та ін. Проте за межами їх наукового аналізу залишилися вагомі актуальні для умов сьогодення питання з аналізованої проблематики, які не вирішені в науці адміністративного права.

Мета статті полягає в тому, щоб на основі енциклопедичних знань, філософії права, доктринальних поглядів українських, західних учених, міжнародних джерел та чинного вітчизняного законодавства сформулювати поняття та розкрити межі публічного адміністрування боротьби з організованою корупцією в Україні.

Виклад основних положень. На основі енциклопедичних знань можна узагальнити, що зміст слова в аспекті, пов'язаному з прикметником «організована», найтісніше розкривається як структура або побудова чого-небудь у зв'язку з внутрішньою композицією, продуманою будовою, що забезпечує ефективне функціонування системи. У такому аспекті «організоване» означає структуроване, впорядковане, логічно збудоване [1].

Філософи класичної та християнської традиції – Платон, Аристотель, Августин, Аквін-

ський – розглядали людину як моральну істоту, що має здатність відрізняти добро від зла і свідомо обирати шлях доброчесності. У їхньому розумінні вільна воля є основою благочинної поведінки, а правомірні вчинки здійснюються не примусом, а за внутрішнім переконанням і моральним обов'язком. Цю позицію продовжили мислителі природного права, зокрема Томас Аквінський і Джон Локк, які вбачали джерело правомірної поведінки у поєднанні розуму та свободи як дару природи. У правовому позитивізмі, зокрема у працях Г.Л.А. Гарта і О. Конт, воля людини розглядається як передумова відповідальності: суб'єкт обирає дотримання правових норм, бо вони є обов'язковими, але водночас має можливість свідомо порушити їх. Філософи-криміналісти Чезаре Беккарія та Джеремі Бентам наголошували на раціональній природі вибору, згідно з яким особа, зважуючи наслідки, утримується або наважується на правопорушення [2;3;4]

Натомість у підходах компатибілістів, як-от Джон Мартін Фішер і Річард Каррієр, підкреслюється, що навіть у межах детермінованого соціального середовища зберігається автономія особи для здійснення усвідомлених протиправних дій. Людина постає як носій обмеженої свободи, що дає їй змогу обирати не лише добро, але й зло – тобто діяти всупереч праву, свідомо порушуючи норми. Це підтверджується і сучасними концепціями права, де передумовою для покарання є раціональний і добровільний вибір правопорушення. У цій логіці людина відповідальна за злу волю так само, як і за добру, адже сама обирає траєкторію поведінки [5;6].

Отже, з позиції філософії права, людина як раціональна істота наділена свободою волі, що дозволяє їй приймати власні рішення, формувати переконання та брати участь у суспільному житті. Разом із цим, вона несе моральну і юридичну відповідальність за наслідки своїх дій, а її свобода має реалізовуватися в межах встановлених правових норм. Саме тому філософія права визнає природну здатність людей до об'єднання заради досягнення спільного блага – як особистого, так і суспільного. Таке об'єднання має бути засноване на доброчесності, справедливості, повазі до права і спрямоване на утвердження публічного порядку. Однак ця сама здатність до самоорганізації може бути використана з протилежною метою – для вчинення колективного зла. Коли окремі особи, зловживаючи свободою, формують спілкування на засадах протиправної вигоди, це веде до

виникнення організованих груп, що становлять серйозну загрозу для правопорядку.

Таким чином, організована корупція – це системне протиправне явище, що виникає внаслідок об'єднання осіб, невід'ємним суб'єктом якого є високопоставлена публічна (політична) особа, з метою незаконного збагачення, отримання неправомірної вигоди у значних обсягах, або досягнення прихованих суспільно небезпечних політичних, владних і кримінальних цілей. У правовій державі боротьба з цим явищем є не лише функцією адміністративного чи кримінального права, а й обов'язком влади діяти в ім'я захисту публічного інтересу.

Профільний антикорупційний Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII. визначає що корупція – це суспільно небезпечне явище, яке полягає у свідомому використанні особою, уповноваженою на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, а також працівниками юридичних осіб публічного або приватного права, що залучені до публічного адміністрування, своїх посадових повноважень або пов'язаних з ними можливостей із метою отримання неправомірної вигоди для себе чи інших осіб. Корупційними є також дії з прийняття обіцянки, пропозиції або самої неправомірної вигоди, а також вимагання такої вигоди. Крім того, корупцією визнається надання або обіцянка неправомірної вигоди відповідній посадовій особі з метою спонукання її до протиправного використання службового становища чи впливу [7].

Тим самим, у контексті антикорупційного законодавства поняття корупції охоплює як активну (ініціативну), так і пасивну (реактивну) поведінку, що має корисливу спрямованість. Корупція становить системне зловживання публічною довірою задля приватного інтересу, що порушує публічний порядок, дискредитує інститути влади і вимагає встановлення чітких правових механізмів запобігання та відповідальності.

Спеціальний Закон України від 30 червня 1993 року № 3341-XII описує організовану злочинність як сукупність кримінальних правопорушень, пов'язаних зі створенням і функціонуванням організованих злочинних угруповань. Це поняття охоплює не окремі дії, а сталу форму злочинної активності, яка передбачає структуру, планування, взаємодію учасників і корисливу спрямованість. Визначає загальну політику держави у сфері запобігання та протидії таким загрозам. Його мета полягає в нейтралізації,

локалізації та ліквідації організованої злочинності, а також усуненні чинників, що сприяють її відтворенню. У цьому контексті організована злочинність розглядається як системне суспільне явище, що вимагає правових, інституційних та координаційних заходів. Що закладає комплексну систему взаємодії між державними інституціями, підкреслюючи потребу в міжвідомчій координації та узгодженому правовому режимі [8].

Крім того треба відзначити що предметом нашої науково аналізу дієвому аспекті є категорія яка відображається дієсловом «боротьба». В діяльнісному аспекті публічних органів термін «боротьба» означає цілеспрямовану, організовану, правову та інституційну активність, спрямовану на подолання, нейтралізацію або ліквідацію суспільно небезпечних явищ, таких як злочинність, корупція, тероризм, надзвичайні ситуації тощо. Така боротьба є невід'ємним компонентом функціонального наповнення публічного адміністрування й реалізується через уповноважені державні органи – поліцію, прокуратуру, антикорупційні установи, служби безпеки, контрольні та наглядові органи. На відміну від метафоричного чи побутового вжитку, в юридично-адміністративному контексті боротьба – це нормативно визначений і підзвітний процес, що здійснюється на підставі законів, процедур і відповідальності за результати [9].

Іншими словами, боротьба з корупцією відрізняється від запобігання та протидії за певними критеріями. По-перше, адміністративні та правоохоронні органи вступають у такий вид врегулювання суспільних відносин, коли правопорушення вже сталося. Профілактика тут полягає не в попередженні безпосередньо правопорушення, а у виявленні його та притягненні винних до невідвратною юридичної відповідальності. Саме останнє стає дієвим фактором профілактики нових аналогічних корупційних правопорушень. По-друге, суспільна небезпека такого діяння має бути вагомою. Це може обґрунтовуватися як значними розмірами нанесених збитків публічному інтересу, так і високим правовим становищем осіб, які беруть участь у вчиненні таких корупційних дій. По-третє, існують обставини, які обґрунтовано дають підстави вважати, що певні корупційні діяння становлять значну загрозу для українського народу, забезпечення обороноздатності України, її територіальної цілісності та незалежності. Особливо актуальним цей чинник стає в умовах воєнного стану, запровадженого у зв'язку з повномасштабним

російським збройним вторгненням в Україну. Коли ж окремі високопосадовці наживаються на бідах українського народу та держави – це не лише правопорушення, а й моральна деградація публічної служби. Наприклад, у м. Києві деякі директори держпідприємств, вимагали «відкати» за постачання для Збройних сил України. Цей випадок ілюструє системне порушення основ публічного адміністрування в умовах війни, коли високопосадовці державних підприємств, наділені владними повноваженнями, замість реалізації публічного інтересу діяли з метою особистого збагачення, використовуючи механізми укладення контрактів із суб'єктами постачання. Ухилення від обов'язку діяти в інтересах обороноздатності держави та привласнення коштів через так звані «відкати» свідчить про деформацію службових функцій, що суперечить принципу доброчесності публічної служби [10].

Отже, категорія «боротьба з організованою корупцією» в адміністративно-правовій площині характеризується цілеспрямованістю як першою її доктринальною ознакою. Йдеться про планову, послідовну та інституційно оформлену діяльність уповноважених органів, яка здійснюється в межах їхньої компетенції та на підставі правових приписів. Боротьба не має випадкового чи спорадичного характеру – вона завжди реалізується як функція, що відповідає встановленій меті. У цьому сенсі боротьба набуває функціонального характеру в системі публічного адміністрування, забезпечуючи реалізацію конкретної державної політики. Така цілеспрямованість відрізняє її від ситуативного реагування або індивідуального втручання без стратегічної рамки.

Другою ознакою боротьби з організованою корупцією є нормативність, яка означає закріплення підстав, форм і меж цієї діяльності в адміністративно-правових актах. Це включає як закони України, так і підзаконні нормативно-правові акти, інструкції, положення, внутрішні регламенти органів публічної влади. Саме нормативне оформлення перетворює антикорупційну діяльність із політичної декларації на юридичну обов'язкову дію. Наявність таких норм уможливорює адміністративну підзвітність посадовців і юридичну відповідальність за недотримання процедур. Нормативність забезпечує формалізацію критеріїв успішності заходів, визначаючи їхній обов'язковий характер.

Третьою доктринальною ознакою є організаційна підзвітність антикорупційної боротьби

в межах публічного адміністрування. Боротьба здійснюється спеціально створеними органами або підрозділами, які мають повноваження, штат, матеріальні ресурси та визначену ієрархію підпорядкування. Вона не може бути самодіяльною або такою, що здійснюється поза межами інституційної системи. Організаційна підзвітність передбачає обов'язкове ведення документації, звітності, участь у плануванні, здійснення перевірок і ревізій результативності. Саме така інституційна оформленість створює базу для стабільності, прозорості й передбачуваності боротьби з організованою корупцією.

Відмежування боротьби з організованою корупцією від запобігання корупції ґрунтується передусім на часовому, функціональному та правовому аспектах. Боротьба застосовується в момент, коли правопорушення вже відбулося, або існує обґрунтована підозра у його вчиненні, що вимагає притягнення винних осіб до адміністративної або кримінальної відповідальності. Натомість запобігання орієнтоване на попередження корупційних проявів, і пов'язане з прогнозуванням ризиків, обмеженням доступу до ресурсів, перевіркою доброчесності тощо. У боротьбі реалізуються переважно інструменти адміністративного примусу (санкції, приписи, дисциплінарні стягнення), тоді як у запобіганні – переконання, просвітництво, планування. Водночас обидва напрямки можуть поєднуватися в рамках антикорупційної стратегії. Принципова відмінність полягає в тому, що боротьба є реакцією, а запобігання – превенцією, які разом забезпечують цілісність політики.

Треба зазначити, що юридичні літературі існують певні наукові підходи до змісту (меж) боротьби з організованою корупцією. Так, І. Яцків визначає поняття, сутність та ознаки корупції як соціально-небезпечного явища, а також аналізує нормативно-правове забезпечення протидії корупції в Україні. Він встановлює найбільш вразливі зони корупційних ризиків у публічних правовідносинах та визначає суб'єкти протидії корупції, проводячи їх класифікацію. Він акцентує увагу на необхідності системного підходу до протидії корупції, що включає як превентивні, так і каральні заходи. Підкреслює роль громадянського суспільства та засобів масової інформації у формуванні антикорупційної культури та забезпеченні прозорості діяльності органів державної влади¹.

¹ Яцків І. Адміністративно-правові засади протидії корупції в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ: Відкритий міжнар. ун-т розв. людини "Україна, 2011. 16 с.

О.В. Ткаченко досліджує корупцію як соціальне явище та правову категорію, а також корупцію як правопорушення та злочин у діяльності співробітників органів внутрішніх справ [12].

Р. Тучак акцентує увагу на необхідності чіткого визначення понять «корупція», «корупційне діяння» та «корупційне правопорушення», а також їх розмежування від службових злочинів. Він пропонує класифікацію адміністративно-правових заходів боротьби з корупцією, включаючи заходи адміністративного примусу та організаційно-правові заходи, спрямовані на запобігання та протидію корупції². С. Рогульський аналізує адміністративно-правові заходи боротьби з корупцією, зосереджуючись на аналізі чинного законодавства та визначенні поняття корупції як адміністративного правопорушення. Він розглядає корупційні діяння як адміністративні проступки, досліджує їх особливості, причини та умови розповсюдження, а також пропонує класифікацію заходів адміністративного примусу в боротьбі з корупцією [14].

Отже, здійснений методами аналізу і синтезу вище зазначених доктринальних підходів до проблематики боротьби з корупцією дає можливість узагальнити наступне, що у науковій літературі системний характер протидії організованій корупції розглядається як провідна доктринальна риса адміністративно-правового регулювання. І. Яцків та Р.М. Тучак послідовно обґрунтовують, що боротьба з корупцією має охоплювати не лише юридичні механізми впливу, а й організаційні та інформаційні засоби публічного адміністрування. Вони підкреслюють важливість поєднання превентивних заходів (переконання, виховання, прозорість) із каральними (адміністративна відповідальність, нагляд, обмеження повноважень). У цьому контексті публічне адміністрування функціонує як багаторівнева система, що координує дії органів державної влади, інститутів громадянського суспільства, а також комунікаційних платформ. Такий підхід передбачає наявність довгострокових планів, механізмів моніторингу, оцінки результативності й адаптації політики відповідно до виявлених викликів.

Розмежування повноважень між суб'єктами антикорупційної діяльності визначається в науковій літературі як ще одна ключова доктринальна межа ефективного публічного адміністрування. С.С. Рогульський наголошує, що

координація антикорупційної політики потребує чіткого визначення компетенції органів, зокрема НАБУ, НАЗК, ОВС, місцевих державних адміністрацій та судів. Відсутність належного регламентування призводить до дублювання функцій, виникнення конфліктів юрисдикції та зниження ефективності застосування адміністративних актів. Вчений пропонує класифікацію суб'єктів боротьби з корупцією, враховуючи їх функціональне навантаження, підпорядкування та повноваження. Ця класифікація має бути чітко закріплена в адміністративному законодавстві та підзаконних нормативно-правових актах, з метою уникнення суперечностей у практиці.

Адміністративна відповідальність у межах антикорупційної політики відіграє подвійну роль – як захід покарання, так і як засіб загального та спеціального превентивного впливу. О.В. Ткаченко докладно аналізує різновиди адміністративної відповідальності, які застосовуються в системі ОВС, підкреслюючи роль адміністративного примусу у стримуванні корупційної активності. Ідеться про застосування попереджень, штрафів, дискваліфікаційних заходів, а також спеціальних режимів контролю за посадовими особами. Такі заходи забезпечують швидке реагування на порушення без необхідності криміналізації кожного діяння, що дозволяє розвантажити судову систему. Водночас адміністративна відповідальність має реалізовуватися в умовах дотримання принципу пропорційності, процесуальних гарантій та доступності захисту прав особи у порядку адміністративного оскарження.

В теорії адміністративного права публічне адміністрування як категорія адміністративного права виражає форму реалізації публічної влади, зокрема виконавчої, через адміністративну діяльність суб'єктів публічної адміністрації з метою задоволення публічного інтересу. Воно є зовнішнім виявом виконання законів, зокрема щодо оборони, соціального забезпечення, інфраструктури, охорони довкілля та інших функцій держави. На відміну від законотворчої, судової чи політичної діяльності, публічне адміністрування позбавлене політичної доцільності й орієнтується на правову обов'язковість, організованість і легітимність. Сутність цього явища виявляється у розпорядчій, виконавчій, наглядовій, контролюючій, сервісній та регульовальній діяльності. За змістом публічне адміністрування охоплює кілька ключових видів діяльності. По-перше, воно вклю-

² Тучак Р.М. Адміністративно-правові засади боротьби з корупцією : автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків: Харк. нац. ун-т внутр. справ, 2007. 21

чає організацію оборони держави в умовах воєнного стану, мобілізаційні заходи та територіальну оборону. По-друге, його складником є адміністративне обслуговування населення через надання соціальних і адміністративних послуг. По-третє, публічна адміністрація здійснює розпорядчу діяльність шляхом видання підзаконних нормативно-правових актів, що деталізують виконання законів. По-четверте, здійснюється виконавча діяльність, що забезпечує практичне втілення законів у межах повноважень [15].

Висновки: У філософії права публічне адміністрування боротьби з організованою корупцією розглядається як вираження морального обов'язку держави захищати суспільне благо та стримувати деградацію публічної влади. Людина наділена свободою волі, однак ця свобода має бути реалізована в межах закону, а не проти нього. Коли об'єднання людей відбувається на основі добродесних цілей, це є основою для творення політичної спільноти. Водночас можливість об'єднання заради неправомірної вигоди веде до формування організованих груп, які руйнують інституційну довіру. У цьому контексті боротьба з організованою корупцією – це вияв вищого суспільного обов'язку держави щодо утвердження морального порядку. Особливістю публічного адміністрування в забезпеченні боротьби з організованою корупцією є реалізація виконавчих функцій через адміністративну та правоохоронну діяльність органів виконавчої влади. Це охоплює видання підзаконних нормативно-правових та адміністративних актів, організацію процедур примусу та моніторингу, координацію міжвідомчих взаємодій. Оперативність боротьби забезпечується через функції планування, звітності, оскарження та юридичного контролю. Крім того, у цій сфері активно застосовуються електронне врядування, ризик-менеджмент, індикативне оцінювання. Публічне адміністрування виконує функцію стабілізатора та носія відповідальності, запобігаючи легітимації протиправних практик у самій державі.

Отже, публічне адміністрування боротьби з організованою корупцією в Україні – це правова та організаційна діяльність спеціальних адміністративних та правоохоронних органів, що здійснюється у межах компетенції та на підставі чинних нормативно-правових актів з метою нейтралізації, усунення або знищення організованих форм корупційної злочинності. Його зміст визначається не лише нормами

адміністративного права, а й філософсько-правовими засадами, які вимагають від публічної влади моральної відповідальності перед суспільством. Така діяльність ґрунтується на принципах цілеспрямованості, нормативності та організаційної підзвітності. Вона охоплює адміністративний примус, електронне врядування, моніторинг, координацію, а також превентивні механізми. Особливої ваги набуває боротьба з корупцією, коли вона торкається посадовців вищої ланки, які мають доступ до публічних ресурсів. Публічне адміністрування в цій сфері виконує стабілізуючу, охоронну й захисну функцію у відносинах між державою й приватними особами та забезпечує публічний інтерес держави і суспільства в цілому.

Список використаної літератури:

1. Організація. Словник української мови в 11 томах. Інститут мовознавства ім. О.О. Потебні НАН України. URL: <https://slovnuk.ua/index.php?swrd=організація>
2. Free Will. Stanford Encyclopedia of Philosophy. 2023. URL: <https://plato.stanford.edu/entries/freewill/>
3. Internet Encyclopedia of Philosophy – «Philosophy of Law» Philosophy of Law. Internet Encyclopedia of Philosophy. 2023. URL: <https://iep.utm.edu/law-phil/>
4. Конт О. Промова про позитивний дух. Упорядники В. Галуцько, Р. Шишка. Париж: Міжнародне позитивістське товариство, 1908. Академія адміністративно-правових наук. 2024. URL: <https://dn790000.ca.archive.org/0/items/discourssurlesp00comt/discourssurlesp00comt.pdf>
5. Doc McKee. Free Will Definition. Criminal Justice Glossary. 2023. URL: <https://docmckee.com/cj/docs-criminal-justice-glossary/free-will-definition/>
6. Carrier R. Free Will in American Law. RichardCarrier.info. 2023. URL: <https://www.richardcarrier.info/archives/4073>
7. Про запобігання корупції. Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 49. Ст. 2056. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>
8. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю: Закон України від 30 червня 1993 року № 3341-XII. Відомості Верховної Ради України. 1993. № 35. Ст. 358. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12>
9. Боротьба. Словник української мови: в 11 томах. Том 1. Київ: Наукова думка, 1970. С. 296. 2024. URL: <https://slovnuk.ua/index.php?swrd=боротьба>

10. У Києві затримали директорів держпідприємств, які вимагали «відкати» за постачання для ЗСУ. Суспільне Київ. 2024. URL: <https://kyiv24.gov.ua/news/u-kyievi-zatrymaly-dyrektoriv-derzhpidpriemstv-iaki-vymahaly-vidkaty-za-postachannia-dlia-zsu>
11. Яцків І. Адміністративно-правові засади протидії корупції в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ: Відкритий міжнар. ун-т розв. людини «Україна», 2011. 16 с.
12. Ткаченко О. В. Адміністративно-правові засади протидії корупції в органах внутрішніх справ : автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ: Ін-т законодавства Верхов. Ради України, 2008. 20 с.
13. Тучак Р.М. Адміністративно-правові засади боротьби з корупцією : автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків: Харк. нац. ун-т внутр. справ, 2007. 21
14. Рогульський С.С. Адміністративно-правові заходи боротьби з корупцією в Україні : Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ: Київ. нац. ун-т ім. Т.Шевченка, 2005. 19 с.
15. Галунько В., Стеценко С., Берлач А., Буханевич О., Ситников О. та ін. Адміністративне право та адміністративний процес України в умовах воєнного стану: колективна монографія. За заг. ред. В. Фелика, В. Курила. Київ, 2023. 682 с.

Didenko A. O. The concept and limits of public administration in the fight against organized corruption in Ukraine

The purpose of this article is to define the concept and outline the boundaries of public administration in combating organized corruption in Ukraine, based on encyclopedic knowledge, philosophy of law, doctrinal positions of Ukrainian and foreign scholars, international sources, and current national legislation. The article considers public administration in this area as a specific form of legal and organizational activity carried out by authorized executive bodies. The emphasis is placed on three doctrinal features of this phenomenon: purposiveness, normativity, and organizational accountability. It is substantiated that combating organized corruption performs a stabilizing, protective, and safeguarding function in public legal relations and ensures the realization of the public interest. In the philosophical dimension, this type of activity is viewed as the moral obligation of the state to protect the common good and prevent the moral degradation of public power. It is argued that organized groups of individuals pursuing illicit gain pose a serious threat to the legitimacy and trust in the state, especially when high-ranking officials are involved. It is established that such a struggle must be legally grounded, relying on the rule of law rather than merely responding to situations reactively. Its content includes administrative enforcement, monitoring, e-governance, indicative assessment, and inter-agency coordination. It is also noted that public administration in this domain incorporates moral and political mechanisms of influence that shape new standards of public integrity. As a result, the notion of "struggle" (боротьба) is recognized as the most appropriate for characterizing state activity in conditions of widespread organized corruption. Particular emphasis is placed on the relevance of anti-corruption measures during the Russian-Ukrainian war, where the issue concerns not only legal violations but also threats to national security. The article contributes to the theoretical clarification of the administrative-legal nature of organized corruption and to the development of an effective anti-corruption strategy grounded in the principles of the rule of law, transparency, and accountability.

Key words: anti-corruption, authority, corruption, democracy, enforcement body, executive power, governance, law enforcement body, national security, official, prevention, public power, rule of law.